

[Arne Melchior]

lede forslag om kommissionen, talte om, at den ikke behøvede at være stor og dygtig. Jeg mente naturligvis stor og dyr. Det være hermed rettet.

Må jeg sige tak til hr. Flygaard og til hr. Sønderby. Så er det vist også overstået. Jeg erkender blankt, at jeg har fået øretæver, jeg har lidt et ordentligt nederlag. Det kan jeg stå for. Jeg vil gerne udtale det inderlige ønske, at grænsesagen ikke har gjort det. Jeg frygter det. Jeg frygter, det vil komme til udtryk inden så forfærdelig længe, men det er ikke mit håb. Jeg startede med at sige, at det eneste, vi absolut ikke ville, var at rejse strid om sagen.

Jeg skal nu besvare halvanden times kritik på 5 minutter. Det kan jeg nok ikke, men så kan jeg måske få et par korte bemærkninger, eller også håber jeg på formandens velvilje.

Det er første gang i 25 år, vi har en sådan debat, og som hr. Flygaard gjorde opmærksom på, er det den 25. forespørgsel i denne folketingsssamling. Jeg skal ikke remse op, hvad alle de andre gik ud på. Det er den 25., og man mente altså fra så godt som samtlige ordførere, at det var spild af folketingets tid. Grænselandsproblemerne er der ikke nogen grund til at ulejlige folketinget med. Det var det forkerte sted, som hr. J. K. Hansen sagde, det skulle være i Sønderjyllands egen regie. Nej, der er ikke noget at tale om, der er ikke noget at spørge om, der er ikke noget at overveje, og der er ikke noget nyt at foretage.

Ganske vist kom det frem, at de organer, der er, ikke fungerer. Det gælder f. eks. det sønderjyske udvalg, som adskillige folketingsmedlemmer er medlemmer af, det fungerer overhovedet ikke. Nu skal det vistnok have møde i april måned, men så tror jeg også, det er et år siden, det sidst havde møde. Men det er klart, hvorfor skal det holde møde, der er jo ingen problemer. Alt i grænselandet er jo o.k.

At jeg er forbavset, det er klart, for jeg har i de sidste par uger talt med ca. 15 mennesker, som er sønderjyder, og som for manges vedkommende sidder på ledende poster i Grænseforeningen, i vælgerforeningen syd for grænsen, i redaktioner, og som virkelig beskæftiger sig med disse ting. Der er ikke én af dem, der har sagt: Arne, du er på en vildmand, det er overflødigt. Der er ikke én, der har sagt som hr. Burgdorf: der er ikke noget ved os sønderjyder, der er ikke noget

ved vores situation, som gør det naturligt, at vi overhovedet har særlige forhold, der skal fremdrages. Det er der ikke én af de andre, der har sagt mig, så jeg tvivler altså lidt på, at det, vi har hørt her i dag, er repræsentativt. Men selvfølgelig er det repræsentativt for folketinget, og det bøjer jeg mig for. Det er statsministerens sejr, og det er mit nederlag. Det er kun godt. Hvis det forholder sig så lykkeligt, som I alle sammen har givet udtryk for, så er det dejligt, så kan der godt gå 25 år igen. Jeg ønsker, at det må være sådan. Jeg frygter, at der ikke går ret mange år, før vi kommer til at drøfte disse ting under en meget, meget mørkere synsvinkel og med helt andre fortegn. Det er jeg bange for, men jeg ønsker, at jeg må få uret.

Statsministeren siger, at han i sine drøftelser med repræsentanterne for det danske mindretal ikke har lagt mærke til, at der er markante forskelle i opfattelserne. Jeg har fået et helt andet indtryk. Enten har jeg talt med forkerte mennesker, eller også forstår jeg ikke, hvad jeg får at høre. Igen: jeg skal være glad for, hvis det er statsministeren, der har ret, og mig, der har uret.

At de viser taknemlighed, tror jeg da gerne; det ligger netop i det forhold, som jeg fremdrog, nemlig at Danmark betaler to tredjedele, hvor Tyskland betaler én tredjedel såvel nord som syd for grænsen. Så ud fra den betragtning er der grund til taknemlighed. Men det er ikke fair, at det danske mindretal behandles så meget ringere end det tyske mindretal.

Så var der én, der sagde, at vi ikke kan bevilge tyske mark eller penge over Kiels budget. Det kan vi heller ikke, men vi kan sige vores mening om det. Det har vi både ret til og efter min mening pligt til. Det har vi mange gange ikke turdet. Det tør vi i dag, og derfor synes jeg, vi skulle sige det.

Hr. Øllgaard sagde også, at der ingen grund var til at blande sig. Jeg forstår, at hverken venstre eller nogen andre vil løfte en finger for at gøre de tyske myndigheder opmærksom på, at brede repræsentative kredse i Danmark nord for Sønderjyllands amt mener, at det er en uretfærdig og ulige måde, pengesagerne behandles på, og ud af pengesagerne kan man altså også drive nogen kultur.

Hr. Burgdorf sagde, at han nok heller ikke havde forstået det rigtigt, og spurgte, hvor